

(Оксана, 24 роки, народилась в Донецьку, в Києві живе 5 років, має вищу освіту)

24-го лютого я їхала від клієнта після цілої ночі анального сексу і тут в мене почались місячні. Добре, що таксист мене довів до "бази". Це був не кращий день, щоб ходити пішки. Я встаю і бачу – все сидіння в крові. Ну я ж нормальна людина, я вологими серветками витерла, як могла і йому ще 500 гривень зверху лишила.

Місячні в мене вдома називали "японські гості".

Я коли мала була, почула це і пару років вірила, що до всіх жінок приходять японці раз в місяць.

Ну вот, я відтерла як могла це сидіння його, але не дуже получилось, лишились розводи. Це було п'ята година ранку, щось бахає вдалині, я тільки зайшла на "базу" і тут нашої "мамочки" подзвонили «главні» з поліції. Ті, кому ми платимо за "кришу". Сказали: збирайтеся, ховайтеся, почалася війна. Ми зібрались і пішли в підвал, ховатися. Але ми посиділи в тому підвалі, почекали, побачили що ракет летить небагато, то чого там далі сидіть? Робота треба, гроші треба. Я сама з Донецька, застала там чотирнадцятий рік коли в школі вчилася, я знаю що таке обстріли. Того я не дуже злякалась. І ми зранку 25-го вже відкрились, почали працювати потихеньку.

Ми спочатку їздили на ніч, з п'ятої вечора до сьомої ранку. У клієнтів залишались. Хто в той час замовляв секс-працівниць? Просто звичайні люди, якісь бізнесмени, ті, хто не встигли виїхати.

Мужчини тоді стали більш відповідальні, як-будто. Раніше вони могли записатися і не приїхати, а тепер не так. Ми починали з 12 дня працювати, а комендантська вже з п'ятої. Це виходить мало годин для роботи, п'ять-сім годин нещасних. Хто встиг записатися, всі вовремя приїжджали, кожен з тої великої кількості чоловіків. Я не знаю, чого їх раптом стало так багато. Їм треба було якось зняти стрес від війни, я думаю. А ще тоді майже ніхто не працював, всі злякались, всі поїхали. А ми лишились і в нас лише сім дівчат працювали, ми не встигали прийняти стільки замовлень. На нашій базі теж дівчата виїжджали. В основном всі дівчатка з дітьми одразу поїхали закордон. Залишилися в основном бездітні, готові ризикувати.

Нам війна не дуже заважала, особливо в кого нерви міцніші, як в мене. А коменданська, це була біда. Викручувались як могли. Дівчатка їздили на ніч до клієнтів, а хто сам до нас міг прийти, то лишались на ніч. На одній квартирі було три кімнати, на іншій – чотири. Тобто, в принципі, всі клієнти могли залишитися у нас, по кімнатах.

А каси тоді сильно піднялися, чоловіки готові були платити вдвічі. Особливо щоб дівчата приїхали в якісь далекі райони. Наприклад, в березні чоловік заплатив 67 тисяч, щоб дівчинка на ніч приїхала в Гостомель. Там тоді поруч уже була російська армія. Всі думали чи вони вторгнуться прямо в місто. На ниточці все висіло. Він молодий хлопець, 22 роки, він щось там на криптовалютах займається, йому це упало з неба, вважає, і він такий, ну куди їх дівають? А не поїхав сам, тому що вже був комендантський час і це значить треба з воєнними через блокпости їхати. Йому це було небезпечно. Воєнне таксі для дівчини йому обійшлося в 7 тисяч і 60 тисяч він витратив на дівчинку. Воєнне таксі це коли тебе воєнні возять в коменданську, за гроші.

Да, у нас тоді вже були ночні водії, які возили дівчат в коменданську. Воєнні і поліцейські, ті в кого пропуска єсть. Першого ми знайшли, коли одна з дівчат запізнилась вернутись на базу до коменданського, їй треба було якось доїхати, і ми просто в моменті набирали знайомих, колег, шукали. Вона дзвонить, плаче, каже як доїзять тепер? Я беру телефон і дзвоню знайомій дівчинці на іншу "базу", кажу, дайте, будь ласка, ночних водітелів, я знаю, що у вас є. Вони дали мені водітеля і він нас відвіз. З тих пор ми почали співпрацювати з ним.

Влітку 2022 року вже звичайних клієнтів стало менше, в основному військові почали ходити до нас. Нормальні, приємні хлопці. Цвіти дарили дівчатам, одна швидко заміж вийшла. Але бувало всяке. Один в туфлі дівчині нассав. Це було не дуже приємно. Ще було багато всяких СБУ-шників.

На щастя потім коменданську зробили з семи вечора, а далі переносили пізніше і пізніше. Дівчат було мало, заказів багато. В коменданську клієнти казали "не важно, ми знайдемо водітеля, який привезе" або "зараз приїде патрулька забере вас". На патрульних приїжджали. І їх не волнує, що дівчат

немає. В багатьох чоловіків повиїжджали їх жінки, а секс-то їм все рівно треба.

От в нас був один постійний клієнт, він стабільно писав, стабільно брав дівчат. І от недавно до нього приїхала жінка. І от він пише, що типу "все, дівчата, я люблю жінку. Я до вас їздив тільки тому, що вона була за кордоном. Бо я по ній дуже скучав і мені потрібна було отдушина". Ну і тепер нема клієнта. Але це не біда, у нас таких як він – хоч жопой їж.

Все було стабільно. Нас забирали з ночі в п'ять, або, в шість ранку, коли комендантський закінчувався. Ми приїжджали на базу і віддавали касу, а потім роз'їжджались по своїх будинках. Бо на той момент у нас бази, тобто одної квартири для роботи не було, ми працювали тільки на виїзд. Ввечері всі збиралися вдома у нашої старшої, в кабінеті, ми там сиділи, вона нас відправляла, вранці ми завозили касу і уїжджали спать. Потім знов починали з першої години дня працювати. Зібрались, поїздили по годинкам і потім вже знову їхали на ніч. Все було стабільно, без ексцесів.

Обстріли звичайно теж впливали на роботу, але по-різному. У 2022-му влітку, коли на Льва Толстого прилетіло, то багато компаній відмінили наступні робочі дні і всі чоловіки кинулись викликати дівчат. Як подуріли, телефон на базі обривали. Сотні дзвінків на годину було.

Був ще момент, коли у всьому місті виключили світло і воду, а без світла почались проблеми зі зв'язком. І тоді, чоловіки теж сотнями намагалися знайти дівчат собі, дзвонили всі, наша "мамка" навіть відключала робочий телефон.

А були випадки після великих обстрілів, що фірми типу дали працівникам відпуск через обстріли і всі на дачу, на річку поїхали, ніхто не заказував дівчат. По-різному впливали обстріли.

І ціна мінялась. Коли війна почалася, чоловіки на перших порах готові були платити будь-які гроші. Дівчата почали ставити високі ціни і розбалувались. Працювали по 700 доларів за годину, ніч до трьох тисяч доларів доходила. Не у всіх, звичайно, були і попроще. А потім відбувся демпінг цін. Сюди приїхали дівчатка з Дніпра, з Харкова. І в якийсь момент вони, звісно, зрозуміли, що потрібні гроші, потрібно щось робити, і

вони приходили працювати в салони і згоджувались на більш нормальні, приземлені ціни. Я переселенок не люблю. Вони наглі, забирають нашу роботу, порядки сюди свої привозять. Одна дівчина з Кременчука відмовилась працювати на Пасху і ще й на нас всіх кричала, що працювати на Пасху великий гріх. І таку істерику вчинила, що ми закрились на два дні. Щоб вона успокоїлась. Все одно на Пасху роботи багато нема, всі по селах з сім'ями їдуть.

У нас все було стабільно. Вода завжди була, світло було. Нічого такого, ніяких проблем. Ми просто арендуємо квартири в таких районах Києва, центральних, що там не відключають ні воду, ні світло. В нас була квартира біля правительственного кварталу, там ніколи нічого не відключали. А потім почалась осінь і восени почались відключення. І такі жосткі, що навіть там на Печерській виключали. А коли нема світло то мобільний зв'язок погано працює. І получалось, що до нас йде клієнт, а зв'язку нема і клієнт зривається. І нічого тут не зробиш, на жаль. Тому ми знімаємо для роботи квартири з постійним світлом. Зараз ми в центрі біля лікарні, там ніколи не відключають. Цей будинок до лікарні підпитаний. Там же в лікарні роблять операції, люди на апаратах, то там не можна виключать. А на виїзд по місту нам все одно куди їздить. Коли їдемо до клієнта, то не питаємо 25 поверх чи ні. От вчора клієнт спрашивав, чи підніметься дівочка на 12-й этаж. Ну звісно підніметься, це ж її робота. Але та дівочка вчора встигла до відключення на ліфт. Ріскова. Пощастило, не застрягла.

Нові дівчатка зараз це в основному переселенки - Харків, Ніколаєв. Інші дівчата не дуже люблять переселенок, вони забирають клієнтів, роботу, наглі, шумні. Я теж переселенців не люблю, вони ціни на квартири піднімають. Дві дівчини з мосії "бази" звідси поїхали навпаки на схід, кудись там в Краматорськ, але я не знаю, як у них там сложилось життя. Там клієнти платять двійні, а то і тройні ціни. Якщо в Києві ціна в середньому 4 тисячі за годину, то там 8 тисяч.

Клієнти змінилися. До війни в основному клієнти були старше сорока. Була парочка клієнтів навіть старше 70 років. А зараз це в основному молоді пацани, військові. Тому що вони поїхали на фронт, заробили гроші, приїхали в відпустку і куди вони далі їдуть? До дівчат, звичайно. А якісь дорослі можуть більше економити гроші, розуміють, що їм треба буде щось, куди-то звідси їжджати.

Хор

Чому волонтериш, мужа собі шукаєш?
У нас демографічна криза, чому не рожаш?
Нащо ти рожаш під час війни?
Чому тільки одного родила, коли за другим?
Нащо тобі двоє, як ти їх прогонуєш?
Чому сидиш з дитиною і не працюєш, ти квочка?
А хто з дітьми сидить поки ти працюєш, ти кукушка?
Чому сидиш з дитиною під обстрілами в Україні?
На західній Україні безпечно, чому виїхала з дитиною за кордон?

(Марічка, 22 роки, Полтава)

У мене вдома місячні називали "красние в городе".

В дев'ятнадцять років мені вирізали апендицит. Прокидаюсь я від наркозу, а в мене кров. Я кричу: «сестра, сестра, в мене кров!»

Всі прибігли, я кажу в мене кров, вони питають: де, звідки? Я кажу прямо звідти! може ви щось не те мені вирізали? А вони сміються.

Коли місячні починаються в непідходящий момент, то ще півбіді. Можуть і не початись. В мене чоловік пішов добровольцем в лютому, а через півроку пропав безвісти. В серпні ях приїхала до нього в Краматорськ на пару днів, а через два тижні, зранку в понеділок, подзвонив його побратим, звать Тайфун. Він мені дзвоне і каже – Сашко пропав безвісти. А я думаю – та йоб же ж твою мать! От чого в понеділок? Мені на роботу, в мене вісім записів на сьогодні, а перед тим треба зайти в ларьок до Вадима, який ножиці гострить. Як я тепер піду в ларьок до Вадима і на роботу? Отаку херню стою думаю, поки Степан Тайфун в трубці каже мені теплі підтримуючі слова.

От ви дивитесь на мене і думаєте, що Сашко не безвісти, він попав в полон, бо я дружина полоненого. В мене це всюди було написано. І в фейсбуці було написано, і друзі про мене так казали своїм знайомим «це моя подруга Марічка, вона дружина полоненого», і сусіди, і я сама так про себе казала: "я дружина полоненого". Але тоді я була просто Марічка. Це потім я дізналась, що він в полоні і стала дружина полоненого. А

спочатку мені тільки подзвонив його побратим Тайфун, Семен Данченко, і сказав, що Сашко пропав.

На наступний день додаток в телефоні запищав, що мають початись місячні. Але я про те не думала. Не до того було. Я дзвонила в його бригаду, шукала знайомих, дзвонила на гарячу лінію міністерства оборони, на гарячу лінію президента, пила з мамою корвалол і корвалмент, плакала.

Через тиждень раптом згадала про місячні, перевірила в застосунку – затримка. Роблю тест і бачу дві полоски. Думаю – це якась помилка. У мене чоловік пропав, як може бути дві полоски? пішла до гінеколога, він мене подивився і питає: "ви будете лишати дитину?" А мені звідки знати? я ж навіть не знаю – є в мене чоловік, нема в мене чоловіка. Лишила.

Я працюю в барбершопі, я чоловічий перукар. То я тоді почала працювати без вихідних. І сітки плела маскувальні, після роботи. Постійно була серед людей. Переїхала жити до мами, спала під ютуб, всю супермаму подивилась і коміків і дурнев-шоу. Щоби постійно хтось поруч був, розмовляв, щоб був рух.

Коли я була на третьому місяці вагітності знов Тайфун подзвонив . Я спочатку не хотіла брати трубку. Сіла на роботі в крісло біля клієнта, прям з ножицями в руках, сиджу, дивлюсь на телефон і намагаюсь погладом примусити його замовкнути. Клієнт кіпішує, адмінка прибігла, врешті довелось мені встать, взяти слухавку, а Тайфун каже, що Сашко не вмер, Сашко в полоні. Я стою і мені здається я така легка стала, аж невагома. Коли я почула, що він в полоні, мені як камінь з душі впав.

Це не зовсім хороші новини, звичайно. Але він живий. І тоді я вже переключилась на те, щоб його ждати. Я з того моменту вже точно собі знала, що дочекаюсь його, що тепер все буде добре.

Ну от. І тут почався цей весь секс. Поки чоловік був безвісти, то нічого такого не було, ніяких таких думок.

Мені раніше секс не так вже й сильно подобався. Не знаю чому, я навіть один час думала, що якась фрігідна.

Коли мені було тринадцять років, я пізно верталась з дискотеки і на мене в ліфті поліз п'яний сусід, дядя Юра. Мене врятувало, що в мене на цих джинсах молнія зламалась і сестра

пряма на мені їх зашила грубою чорною ниткою. Я їх не розстібала, просто стаскувала, щоб попiсять. Вони дуже туго знімалися.

І от ми заходимо в ліфт, я кажу добрий вечір дядя Юра, він мовчить, дивлюсь що він трохи п'яний, п'ятдесят років, руки з брудними чорними нігтями, спортивні штани з білою полоскою збоку, синьо-біла строката сорочка, на ногах чорні чоловічі босоніжки приблизно 46 розміру, двері ліфта зачиняються, тут він кидається на мене. І поки ліфт їде на восьмий поверх, він всім тілом притиска мене до стінки ліфта, одною рукою тримає мої руки, а другою тащить вниз джинси. І мовчить. Я кричу, дядя Юра та нашо ви, та що ви, стійте, мені боляче, він мовчить, голосно дихає і тащить джинси. А я не маю сили відсунути його хоч на сантиметр. Він мене плечем притис до стіни, моє лице і я тільки одним оком бачу напис «євровікна, полівінілхлорид, НЕДОРОГО» і думаю "хоч би нитка витримала". Потім двері відчиняються, він чогось озирється до них, я різко смикаюсь, рвусь до дверей і тікаю вниз по сходах, на вулицю і біжу аж за квартал, до подружки, в вже звідти дзвоню мамі.

Моя мама потім ходила до дяді Юри. Не знаю чим там у них закінчилось, але він швидко з'їхав з нашого дому.

Я потім шукала в інтернеті, полівінілхлорид

це хороший матеріал для вікон. У нього є кілька суттєвих переваг над іншими. По-перше ізоляція. З такими вікнами температура повітря взимку біля підвіконня підніметься на п'ять градусів без додаткового опалення. Це зменшує рахунки за опалення. Стійкість.

Вікна у ванній або на балконі не деформуються й не гниють навіть через 10 років.

Може після того мені секс став не дуже цікавий. Не знаю.

В сімнадцять років я почала встичатись з Сашком. Він жив в сусідньому будинку і сам поступив на філолога, на бюджет. Він був такий стрункий і ніжний. На Гаррі Поттера чимось схожий. Пальці в нього довгі-довгі, погляд добрий і трошки замріяний. Я тоді не хотіла ні з ким встичатись, хотіла гулять і прожигать життя. Вдень я ходила в коледж, а ввечері прожигала – пиво, дискотеки. Якось ми в одній компанії пили в парку, якісь хлопці почали битись біля нас, я злякалася, вскрикнула,

він взяв мене за руку своїми довгими пальцями і мені раптом стало спокійно, як ніби я вдома. Я притулилася до нього сама, перша. Мені біля нього ставало затишно. З тих пір ми разом.

І тут раптом він в полоні, я вагітна і такі почуття. Ну, оці, як весна у кицьки. Як в їжаків травень. Ну, ви поняли. Яюсь вся оживаю, кожною клітинкою. Хочеться мені жити, і дихати, і танцювати, і сексом займатись.

Їду я наприклад в автобусі, рядом стоїть мужик, я бачу його руку, особливо якщо плечі накачані, біцепси то я стою, дивлюсь на той біцепс і відчуваю, що вже трохи того, ну цей. Ніколи такого зі мною не було. Я не розумію що діється.

На роботі хлопця гарного стрижу, не по собі стає. Шоки червоні, сміюсь як дурна. Ніколи такою не була! А тут раптом якісь думки в голові. Про секс.

Я чоловіка свого люблю! Я злякалася, навіть в церкву пішла, попросила щоби Бог забрав у мене спокуси. Біда в домі, ну який секс? Але не допомогло.

Я до подружок, а вони кажуть та ні, не буває такого, щоб вагітним хотілось сексу. Нада щось робить, яюсь дати собі раду. Я в тіток, а там блогерка каже «не стримуйте своїх бажань, ідіть в секс-шоп і купить собі там щось цікаве». Я пішла і купила собі вібратор, у виді кролика. Прийшла додому, взяла фотку чоловіка і примінила. Там воно і пішло у нас, у мене з фоткою і кроликом, весь рік, поки я чекала.

Мого чоловіка обміняли минулого літа. Він такий самий гарний як і був, тільки права ніжка трошки поранена і мізинчика не вистачає. Через це йому важко тримати рівновагу, коли він іде. Ви знали, що рівновага при ході залежить від пальців на ногах? Дивно, ніколи не думала, що той мізинець такий важливий.

Але ми лікуєм ніжку. Скоро він у нас не тільки ходить, бігати почне. Сашко весь час біля доньки. І гуляє з нею, і годує, і миє. А я так і лишилась якась аж надто жива. В мене тепер стільки енергії стало – я і на роботу потроху виходжу і за чоловіком і за дитиною встигаю дивитись. Мрію відкрити свій барбершоп. У нас поки нема на це грошей, але я порахувала, це реально. Хай тільки дитина підросте.

Це непросто з малою дитиною, але ми все одно примудряємось кохатися двічі на день – зранку і ввечері. Треба жити поки

жива, я так думаю. Хочеться жить.

Кролика я собі залишила.

Хор

Чому в армію не пішла?

Нащо ти в армію пішла, у нас демографічна криза, а рожать хто буде?

Що ж ти за мати, якщо дітей кинула і в армію пішла?

Я не хочу бачить мертву жінку, на тебе тільки всі відволікатись будуть, нахіба ти воєш з автоматом в окопі, а не в штабі?

Чому не воєш з автоматом в окопі на рівні з чоловіками?

Чому така доглянута, не воєш по-справжньому?

Чому така зачухана, ти забула, що ти жінка?

(Света, 24 роки, Львів)

В мене вдома на місячні казали "на швейній фабриці – красні флаги". Яюсь у мене почались місячні на перших хвиликах 8-годинного сплаву на каяках.

Я ще в 2022-му вирішила сракою збирати на збори, закривати їх таким чином. Я колись трошки працювала на онліфанс і знала, що срака привертає увагу. Чого срака? Бо грудей в мене нема, а срака добре привертає увагу людей, срака працює. Голі фотки помагають набрати якоїсь активності, якихось підписників і реакцій на збори. І таким чином збір поширюють.

Плюс дуже багато є груп в соцмережах, які постять тільки еротику. У них такі спільноти, де вони постять тільки хтивки. І от вони теж мої збори репостять. Ну і я вирішила пробувати, бо у мене хтивок багато було в телефоні.

Яюсь я робила великий збір для бригади морської піхоти. Збирала я тоді на прилад нічного бачення. Бо вони евакуйовували поранених і їм треба було бачити дорогу. Я тоді переписувалась з одним медиком тої бригади, в Дмитром. Я знала що він їздить вночі практично наосліп і мені було його дуже шкода.

Дмитро був водієм медеваку, ми познайомились зимою 23 року біля лінії фронту. Я тоді працювала перекладачкою з американською журналісткою прямо на фронті і от вона через свої контакти домовилась з ними про інтерв'ю, знайшла його

якось. Хлопці дуже класно нас зустріли, видно було, що вони раді. Нас погодували, поклали спати в самій зручній, теплій кімнаті. Дмитро був відкритий, розповідав про службу, розказав, як йому важко водити БТР в темряві, доводиться їздити з висунутою головою. Я вирішила зробити збір на прилад нічого бачення, потім цей прилад йому сама і привезла.

Ціль у мене була на триста п'ятдесят тисяч бо вони запросили у мене два прилади нічного бачення, дві радіостанції і батареї до них. У мене не вийшло ці гроші зібрати, бо тільки перші півроку повномасштабки все швидко збиралось, а потім вже люди менше почали донатити. Цей збір дуже важко рухався і мені довелося рухати його хтивками.

Мої реальні знайомі не сильно бачили там ті фотки, але мені здається що їм було би все одно. Я працюю в великій компанії, у нас нема суворих правил поведінки в соцмережах. А в коментарях мене і підтримували і хейтили. Могли написати якихось пакасті гадості під фотками типу та ти вобще шмара нащо ти тут виставила свої сраки сіські кому воно нада, ти жирна, ти страшна, ти все вкрадеш. Казали, що не може бути довіри розпусним дівкам, таким як я. Але мені всьо равно було, бо я розуміла для чого хлопцям треба цей прилад.

Мені вдалось зібрати на один прилад нічного бачення. Я тоді знову побачила Дмитра в реальності, у нас закрутилось трошки типу кохання. Але він потім дуже швидко після закриття збору, після того як я їм привезла цей теплік, він дуже швидко задвухсотився. Помер він. Загинув. З тих пір, я так близько ні з ким з них не спілкуюсь, тримаю всіх хлопців на відстані. Але продовжую збирати гроші.

Я ще хотіла писати в соцмережах про свою роботу, я джуніор в ІТ, недавно закінчила університет. Я писала якісь свої думки про зміни в цій сфері, про інклюзію на робочому місці для людей з інвалідністю, про ветеранів. Але під такими постами мені часто пишуть, що я не маю права на якісь серйозні думки, бо пошу голі фотки. Мені часто кажуть - маєш онліфанс, не маєш право на думку.

Буває хейт і під самими фотками. От вчора я постила хтивку з реквізитами на збір для тої ж бригади морської піхоти, звідки був мій Дмитро. Я хочу купити їм автомобіль, щоби евакуювати на ньому поранених. На цьому фото я напівгола тримаю пляшку

шампанського між ніг, люди писали "А що курси по мінету закінчились?", «хвойда пропонує», «у блядей нет нацианальності, ані проста бляді», «Перестань бути сукою».

Мені до слова і зараз абсолютно не соромно. Бо я вважаю, що гола срака, то не найстрашніше і гріховніше в людині. Я не боюсь своїх оголених фото в інтернеті, а от бути нечесною чи поганою людиною – боюсь. Поки я допомагаю хлопцям, хоч якось допомагаю їм захищати звичайних людей від росіян, від смерті, поки це рятує мам, дітей, я – хороша людина.

Хор

Чому наколола морду?

Чому ходиш вся в зморшках, не вмієш слідкувати за собою?

Не маєш ні з ким сексу, ти що фрігідна?

Нащо ти така стара в армії?

Нащо ти така молода в армії?

Чого така товста?

Чого така худя?

(Анна, 42 роки, Херсон)

Якось в мене почались місячні прямо на уроці історії в 10-му класі.

Почалась перерва, я встала із стільця і побачила там кров. Було дуже незручно та навіть соромно, і я не знала, як це сказати вчителю. Але мені пощастило, що в клас зайшла вчителька української літератури. Вона принесла мені ганчірку, щоб я витерла кров і дозволила піти додому. А у мене на штанах була величезна пляма крові. Я зав'язалася плащем, щоб ніхто не бачив, що в мене місячні. І так дійшла додому.

Я дружина військового, у нас двоє діток, хлопчик 4 роки і дівчинка 8 років. В тому році я повезла малих в Болгарію на море. І там зустріла іншого. Він такий гарний, темноволосий. А я ж молода жінка. У нас майже нічого не було, два поцілунки, але я тоді зрозуміла, що чоловіка вже не кохаю.

На розлучення не подаю, бо він воює. Як це буде виглядати для людей? Будуть казати, що я гуляща. А ще він може перекрити мені фінанси. Матеріально від нього залежу. Я ж ніде не працювала вісім років, як народила старшу. Мені треба спочатку стати на ноги. В мене педагогічна освіта, я викладач географії. Але в школі без стажу не заробиш. Стану на ноги, зміцнію – тоді.

Якщо з чоловіком щось станеться, то мені ліпше бути в статусі дружини. Це теж причина не подавати на розлучення. Ну, знаєте. В нього така мама. Вона постаріється все зробити, щоб мої діти поменше отримали. А я хочу, щоб побільше.

Я спочатково дуже кохала його. Ми познайомились в Херсоні на вулиці. Швидко з'їхались, я почала йому готувати, шкарпетки прала руками. Не жалілась ніколи, що нема машинки, як зараз деякі дівчата роблять. Йому це в мені подобалось. Що я така спокійна, витримана. Він тоді часто ходив гуляти з друзями, а коли я завагітніла, то сказала досить гульок, ти тепер батько. Він змінився, по вечорах і на вихідних був з нами, з родиною. Все було добре у нас. Але почалась повномасштабна війна і він пішов добровольцем.

Ми давно вже не закохані, ми в ділових і батьківських стосунках. Він хороша людина. Може трохи сухий і різкий, але хороший. Просто я його більше не люблю. Не розводжусь бо мені це вигідно і так краще зараз дітям.

Мені не дуже приємно коли він приїжджає, цілує мене. Звичайно він хоче сексу і я даю йому секс, мені не складно, я спокійно до цього ставлюсь. А от недавно ми неймовірно круту сімейну відпустку разом провели – було кайфово дітям і мені. Він повіз нас в Іспанію. Звісно, що мені з ним спокійно, все таки десять років разом, рідна людина.

Він регулярно шле гроші, мінімум сорок тисяч на місяць. Де я ще стільки зараз зароблю? Я он збирала старшу в школу, це мінімум десять тисяч треба мати. Мінімум.

Він вірить, що ми сім'я. Звісно, мені соромно так робить, але треба годувати дітей. Нічого такого особливого в цьому нема, багато знайомих так живуть.

Зараз я поступово готуюсь до здачі малого в садок і самозабезпечення. Я написала собі план.

Хор

Чому ти його не кидаєш, як він тебе б'є і дітей лякає?

Куди ти пішла з дітьми, а годувати їх тепер хто буде?

Чому не зберегла сім'ю?

Ти не можеш бути мудрішою?

Чому ти кинула військового, як не соромно?

Нашо ти сміття з хати назагал виносиш і розказуєш що було в

сім'ї?

Чому ти мовчиш про насильство, нравиться бути жертвою?

Чого так яскраво вдіта, ти шлюха?

Чого ти так сіро вдягаєшся, ти не жіночна?

(Катя, 22 роки, народилась в Сумській області, в Одесі живе 3 роки, закінчила харчовий технікум)

Місячні у мене вдома називали – “ті дні”.

Як в рекламі прокладок по телевізору.

Колись було що вони в мене почались на 11-тому тижні вагітності. Я подумала це щось сталося, поїхала в лікарню скорої допомоги. А лікарі сміються з мене і кажуть, що це місячні і що я просто не мала ніякої вагітності. Я поїхала додому. А через день стався викидень. Я чуть не вмерла одна в хаті. Досі згадую тих лікарів.

Я процюю індивідуалкою, в Києві. Але я не люблю працювати одна, тільки з подружкою. І чоловіки охотно беруть двох дівчат сразу. І взагалі спокійніше, коли не одна. І от я працювала раніше з девочкою. Вона сама була заміжня і в неї було двоє дітей. І в неї був клієнт військовий, вона з ним спілкувалася, і від нього завагітніла. Це був капець. Цей хлопець, від кого вона завагітніла, то він хотів признати цю дитину і дуже зрадив, бо в нього не було дітей. Молодий зовсім хлопець, 19 років. А вона тоже була протів робить аборт. Вона казала, що Бог не підтримує абортів. І вона лишила дитину.

А той хлопець взяв і пропав безвісти на війні. Тобто його немає, непонятно, живий чи ні. А чоловік, її чоловік, сказав, що він прийме цю дитину як свою, хай буде третя, і щоб вона цю дитину на нього записала. Третю, щоб його не забрали на фронт. Бо по закону з трьома дітьми можна не служити. Того він готовий записати цю третю дитину на себе. Я просто офігєвша. Прикинь? Ну, це не дуже весело, що той військовий десь пропав безвість. Але добре, що хоч дитинка від нього лишилась.

А єсть в мене ще одна заміжня подружка. Іноді ми з нею виїжджаємо на пари, це типу на два клієнти, тобто ми дві жінки, і вони два чоловіки. Це називається на пари. Ну і того ми общаємся. Так от, в неї є чоловік офіційний. І вони разом в квартирі працюють, тобто, вона працює в одній кімнаті, а він в іншій кімнаті клацає на телефоні. Ну як клацає, тупо сидить, в ігри грає. І для мене це трохи дивно. Пряма дуже дивно, еслі

чесно, як так може бути, що вона працює, а її чоловік в іншій кімнаті чує, як вона там охкає, ахкає, як типу надає послуги. І типу він нормально до цього відноситься. Це для мене прям, блін, взагалі не ок. Тобто він не працює, нічого не робить, вона його повністю содержить, а йому ще мало. Він потребує, щоб вона брала більше клієнтів. Було, що вони виїжджали парю до клієнтів, але такі заклади бувають дуже рідко. Пара на пару, в основному. За таке особливо не заробиш, краще працювати дві жінки і один клієнт, ніж парами сімейними.

Коли я працювала на базі, це так називають салони де багато дівчат працює, то у нас було таке, що постійно приходив один і той самий странный клієнт. От він один раз прийшов, подивився і пішов. Прийшов, подивився і пішов. І він потім почав погрожувати, на дверях писати «шлюхи», «проститутки». І одного разу він приніс вінок, як на кладовище, і написав там наші імена. І ми дуже спугалися. І ми, типу, переїхали на другу квартиру, і раптом одного ранку виходим, а біля дверей величезний вінок стоїть похоронний, цвітний, з чорними лентами і земля насипана і на дверях написано «шлюхі». Він все одно нас знайшов, коротше. Ну і це, типу, максимально странно, коли, ти виходиш, а там вінок такий, як на похорон стоїть, величезний. Ну, типу, і двері матюками описані.

А ще нас було ограбили. О, це взагалі піздець був. Ми взяли дівчинку з Покровська, ось сюди вже після початку війни, як вона почалась. Взяли дівчинку на квартиру, нас було троє. Вона приїхала без нічого, тіки трусів в неї було з собою дві пари і штани, куртка, які на ній вдіті. А їй років 20, шкода її. Коротше, от, і її взяли, дали свій одяг на перший час. І виходить, що нікого вдома не було, бо коротше всі кудись пішли в бар якийсь, відпочить трошки, і що? Ця дівчинка тупо винесла всі робочі телефони, ця дівчинка, коротше, все нафіг покрала, там, фен, плойку, все покрала і свалила, коротше, навіть мій спортивний сірий топик, який на сушарці висів, і так її ніхто не знайшов. Нащо їй мій топик, еслі вона мене на двадцять кілограм більша? Куди вона його натягне собі? Я просто офігевша з неї.

У мене ще є подружка з Паскота, то вона оторвана на всю голову. Вона, типу, спить з клієнтами без презерватива, коротше, без презіка з ними спілкується. І я їй говорю, ти що, гониш, спать без презерватива? І знаєш, що вона мені каже? Так вони ж постійні, вони ж ні з ким, крім мене, не сплять. І я

просто афігевша, прикинь? Ну як так можна? Тобто, приходять до тебе клієнти і ти спиш з ними без презерватива. Вони ще в неї кончають, вона типу свічками користується, думає, що не забеременіє. От. І потім вона думає, що вони, крім неї, взагалі, ні з ким не сплять. Ну, коротше, це взагалі... Такий треш. Ну, тому що, ну, типу, я їй кажу, що, ну, це куча болізнень можна підхопити. А вона ж така, та ні, вони ж тільки зі мною, я ж в них увірена. Ну, типу, я думаю, що не можна ні в кому зараз бути увіреним.

Але це я раніше так думала, що не можна. А потім появилася мене один клієнт, військовий. Він до мене в відпустку попав і потім кожен день став ходити, квіти дарував, всякі вкуняшки приносив.

А в мене завжди був поганий зір. І коли війна ця почалася, то я стала різко слепнуть. Це тіпа через те що я нервна і сильно вибухів лякаюсь. Мені всі кажуть, Катя, чого ти так трясешся, треба думати про хороше. А я не можу думати про хороше, коли війна. В мене мама живе під Сумами і не хоче виїжджати. Брат в артилерії, на війні. І бахає кожен день в Києві.

Особливо стало гірше, коли по центру без тривоги прилетіло дві ракети, а я там рядом у клієнта в квартирі була. Коли тривога, я дивлюсь в канали в телеграмі і якщо ракети, виходжу в коридор, або навіть іду в укриття. А тут я на клієнті сиджу, біля мене вікно, тут чую звук ніби летить літак, а це дві ракети летіли і воно рядом БАБАХ. Мені як ніби молотком по голові дало. І тоді в правому оці мені зовсім потемніло. І мені доктор сказав, що треба терміново зробити операцію, бо щось там одстає і може зовсім одстати. Це типу безкоштовно, але треба заплатити доктору, ну як завжди. І доктор сказав нада 60 тисяч. І потім там реабілітація, я працювати не зможу. А в мене не було так багато грошей в запасі. То цей клієнт, Женя, він сказав, що буде мені допомагати, що мені не потрібно працювати після операції. Я спочатку не повірила, але він дійсно допоміг мені зробити операцію на очі, на зір.

Я з ним і зараз спілкуюся, він оплачує мені квартиру. Я зараз не займаюся такою роботою, я відновлююсь, лікуюсь. Я не очікувала, але він мені більше 60 тисяч заплатив за операцію. Він мені і ліки замовляє, і продукти. Все, що я захочу, він мені замовляє. Це дуже гарна людина.

Після операції доктор сказав суворо соблюдати те що він каже і я все робила, я лежала обличчям униз 12 годин на день, в темряві. І ми з ним, з Женєю багато говорили по телефону. А коли він не міг говорити, то писав мені голосові. І один раз він кудись там поїхав, на ноль і сказав, що завтра зранку повернеться. І ось він мені вчасно не відповів і я лежу і мені щось так грусно стало. Не через те, що квартира, бо він наперед заплатив. І гроші мені на карту закинув. А через те, що він дуже гарна людина і хочеться щоб він подзвонив. А мені доктор заперитив плакати. Після цієї операції плакати не можна. І я терпіла, терпіла, а потім уже чувствую – зараз заплачу. І тут Женя дзвонить. І я йому кажу, я через тебе чуть очі собі не спортила. Кажу йому, добре, що ти подзвонив. У нього ще голос такий мужественний, низький. Я спочатку не помічала цього всього. А тепер помітила.

Нащо ти говориш про секс, ти шлюха?
Чому не говориш про секс, ти фригідна?
Чого сидиш закордоном і не працюєш, ти нероба?
Чого працюєш закордоном, чужі робочі місця відбираєш?
Чого замутила з військовим, заради грошей?
Чому ти не з військовим?
Чому чоловіка пустила на війну, не любиш його?
Чого твій чоловік не воює?
Чоловік загинув, а нащо ти його воювать пустила?
Ти ж вдова, чого я не бачу що ти горюєш?
Може досить горювати і пора вже жити далі?
Скільки можна цього негативу і постів про загиблих?
Чому тільки одного родила, коли за другим?
Нащо тобі двоє, як ти їх прогодуєш?
Чому не зберегла сім'ю?
Чому так довго терпіла?
Чому наколола морду?
Чому ходиш в зморшках?
Нащо така стара?
Нащо така молода?
Чого така товста?
Чого така худя?
Чого родилась жінкою?

Кінець.